

Arrest

nr. 156 797 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 november 2014 hebben ingediend de schorsing van de tenuitvoerlegging en om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 30 juli 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 september 2014 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden voor N., A. R.R.NR: xxxxxxxxxxxxxx:

Artikel 9ter - §3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van een vorige aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24/03/2014 werd er door de Deinst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 26/2/2014. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26/02/2014 (zie bevestiging arts dd.05/09/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 24/03/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter§3 -5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Reden voor N., G. (..) R.R. Nr: xxxxxxxxxxxxxx:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen, in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24/03/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 26/02/2014. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 26/02/2014 (zie bevestiging arts dd. 05/09/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slecht de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 24/03/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds waren ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Reden voor N., B. (..) R.R.Nr: xxxxxxxxxxxxxx:

Artikel 9 ter - §2 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, §2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 17/01/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 28/06/2011 (zie bevestiging arts dd. 05/09/2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder

aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 17/01/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012.)“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“De verwerende partij stelt onder andere in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

De verwerende partij stelt onder andere het volgende:

“..”

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Op 30 juli 2014 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij brachten verzoekende partijen opnieuw standaard medische getuigschriften aan die hun medische problematiek aantonen.

Het staat ontegensprekelijk vast dat de drie kinderen, Albana, Gentian en Besjana tot op heden kampen met ernstige gezondheidsproblemen die erger en erger worden.

Alle kinderen zijn getroffen door een chronische ernstige aandoening, achalasie (een zeldzame chronische ziekte van de slokdarm waarbij de zenuwvoorziening van de slokdarm beschadigd is; waardoor het gladde spierweefsel in de slokdarm constant aangespannen is; wat ertoe leidt dat de sluitspier tussen slokdarm en maag moeilijk voedsel kan doorlaten en er geen normale peristaltiek meer plaatsvindt bij het slikken) ontstaan beneden de leeftijd van 1 jaar. De situatie en gezondheidstoestand wordt door de artsen hier in België onder controle gehouden, doch bestaat er geen geneesmiddel voor deze ziekte.

Achalasie is een zeldzame ziekte, waarvoor de patiënten doorgaans behandeld dienen te worden in de enkele ziekenhuizen met ervaring op dit gebied.

De toestand van achtste verzoekende partij (Besjana) is zodanig achteruit gegaan – zoals blijkt uit de medische stukken - dat zij een operatie dient te ondergaan op 6 november 2014 (stuk 3) om überhaupt te kunnen slikken en ondervoeding tegen te gaan.

Het staat ontegensprekelijk vast dat het leven van deze kinderen alsook hun fysieke integriteit in gevaar is.

Er werden bij de aanvraag verschillende medische attesten gevoegd, waar ook de behandelende artsen van mening zijn dat deze kinderen permanente behandeling en zorg nodig hebben, dat de ziekte ernstig is en dat op lange termijn steeds ingrijpendere ingrepen zullen moeten worden uitgevoerd om de kinderen in leven te kunnen houden.

Anders dan verwerende partij stelt, is er zonder behandeling weldegelijk gevaar voor het leven en fysieke integriteit van deze kinderen: zij geven na elke maaltijd over, kunnen niet op een degelijke manier slikken waardoor ondervoeding dreigt.

Bovendien gaat het hier om een zeer zeldzame chronische ziekte, waarover nog niet veel bekend is en er ook niet veel specialisten voor zijn. Ze komt voor bij 1 op 100.000 personen. Dat alle vijf kinderen van het gezin getroffen zijn door deze ziekte is uiterst zeldzaam. In België zijn er nog maar enkele artsen in gespecialiseerd, zoals in het UZ Gent waar men thans 150 mensen met deze chronische aandoening opvolgt met het oog op grondige kennis van en ervaring met de diagnose en aanpak van deze ziekte.1

De behandeling ervan staat met andere woorden – zelfs in België – in zijn kinderschoenen. In Kosovo is er geen enkele ziekenhuis gespecialiseerd in deze aandoeningen, laat staan dat de levensnoodzakelijke medicaties voorhanden zijn.

De toestand van de kinderen wordt voor een beperkte tijd onder controle gehouden, maar na een bepaalde tijd werkt ook deze oplossing niet en worden er steeds meer en meer drastische maatregelen genomen, zoals behandelingen met botox, heringrepen, herdilateren of chirurgie.

Het is niet serieus van verwerende partij te stellen dat de huidige medische attesten louter de toestand van verzoekende partijen bevestigen, niet meer niets minder.

Alle behandelende artsen halen aan dat de aandoeningen van de kinderen zeer ernstig zijn, dat de duur van de behandeling onbepaald is en dat zij nood hebben aan voortdurende medische opvolging en behandeling.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partijen niet zo zou begrepen hebben.

II.1.4. Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren, dat de permanente zorg en gespecialiseerde medische behandelingen die verzoekende partijen nodig hebben voor hun chronische ziekte beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Allereerst is dit onmogelijk, rekening houdend met de socio-culturele achtergrond van verzoekende partijen. Verzoekende partijen zijn Roma en hebben in het land van herkomst te kampen met sociale en economische problemen. Zij worden uitgesloten van alle rechten.²

In Kosovo is er binnen de gezondheidszorg wel sprake van gratis eerste en tweedelijns hulp maar dit is ook niet altijd het geval wegens te strikte voorwaarden, en waar men in de praktijk sowieso verwacht dat de mensen onder tafel grote bedragen betalen voor behandelingen. Zoals hierboven uiteengezet, is er voor de ziekte van verzoekende partijen in hun land zelfs geen gespecialiseerde instelling waarbij zij terecht kunnen.

II.1.5. Verzoekende partij heeft steeds duidelijk gemaakt aan de verwerende partij dat zij niet naar Kosovo terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst. De hulp die er daar al voorhanden zou zijn, is zeker niet toegankelijk of betaalbaar voor een Roma familie met vijf kinderen die alle vijf lijden aan deze ernstige chronische aandoening.

Bovendien is er in Kosovo enkel een zeer beperkt aanbod van de medicamenten en zorg die verzoekende partij nodig hebben om in leven te kunnen blijven.

Verwerende partij kan geenszins blijven volhouden dat reeds geoordeeld werd over de aandoeningen van verzoekende partij. De toestand van verzoekende partijen is immers aanzienlijk achteruitgegaan. Verzoekende partijen heeft zware nood aan medicatie en gespecialiseerde medische hulp en dit voor onbepaalde duur.

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Kosovo de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, waardoor verzoekende partijen niet zouden onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Kosovo, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partijen ernstig ziek is (zij lijden aan “achalasie”), verdere medische behandeling en opvolging nodig hebben, nood hebben aan medicatie en het in Kosovo ontbreekt aan een efficiënte en/of betaalbare gezondheidszorg en medicatie zodat verdere behandeling van verzoekende partijen aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn. Verwerende partij heeft hier op geen enkel moment over gemotiveerd.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.³

II.1.6. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

De stelling dat de thans ingeroepen elementen, reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag is dus manifest onjuist! De toestand van de verzoekende partijen is nog erger geworden, waardoor zij onmogelijk terug kunnen naar hun land van herkomst en niet kunnen overleven zonder langdurige en gespecialiseerde medische zorg die noch beschikbaar noch toegankelijk is in het land van herkomst.”

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de

motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en de adviezen van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de nieuwe aanvraag daarom onontvankelijk is.

Deze motivering, die niet kan worden afgedaan als stereotiep, is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
[...]"*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag, die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

De arts-adviseur heeft op 5 september 2014 volgende adviezen verstrekt:

Ten aanzien van N.A.:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30.07.2014 en 26.02.2014 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag dd. 30/07/2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. Van Winckel op 26/6/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 26/2/2014. Op het SMG dd. 26/6/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Ten aanzien van N.B.:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30.07.2014 en 28.06.2011 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag dd. 30/07/2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. Van Winckel op 26/6/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 28/6/2011. Op het SMG dd. 26/6/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Ten aanzien van N.G.:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 30.07.2014 en 26.02.2014 te vergelijken. Betrokkene legt in de aanvraag dd. 30/07/2014 een standaard medisch getuigschrift (SMG) voor, opgesteld door Dr. Van Winckel op 26/6/2014. Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 26/2/2014. Op het SMG dd. 26/6/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”

Verzoekende partijen menen evenwel dat de gezondheidstoestand van de drie kinderen erger en erger wordt. Zo blijkt dat N.B. op 6 november 2014 een operatie dient te ondergaan.

2.5. De Raad kan verzoekende partijen evenwel niet volgen in hun betoog dat de gezondheidstoestand van de drie kinderen gewijzigd is zodat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 juli 2014 onterecht onontvankelijk werd verklaard. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de medische attesten van 26 juni 2014 dezelfde aandoening weergeven als opgeworpen in de eerdere aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 26 februari 2014 en 28 juni 2011 en dat voorts geattesteerd wordt dat levenslange behandeling noodzakelijk is, hetgeen ook al in de vorige aanvragen werd vermeld. Het loutere feit dat N.B. ondertussen een operatie heeft moeten ondergaan omwille van de aangehaalde aandoening maakt niet dat het *in casu* om een nieuw element zou gaan dat verantwoordt dat de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard nu duidelijk blijkt uit een vergelijking van de medische stukken dat steeds werd gesteld dat medische opvolging en behandeling continu noodzakelijk zijn, zodat daaronder ook heelkundige ingrepen mogen worden verstaan.

2.6. Verzoekende partijen blijven voorts hameren op de medische toestand van de kinderen, doch dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het betoog voorts van de verzoekende partijen dat de verwerende partij onterecht stelt dat er zonder behandeling geen gevaar is voor het leven en fysieke integriteit van de kinderen is niet dienstig nu dergelijke motivering niet in de bestreden beslissing gelezen kan worden. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de aanvraag onontvankelijk verklaard wordt omdat er geen nieuwe elementen worden ingeroepen ten opzichte van de vorige aanvragen. In de mate verzoekende partijen kritiek zouden hebben op de vorige beslissingen inzake deze vorige aanvragen wijst de Raad erop dat deze beslissingen niet het voorwerp zijn van onderhavig beroep en dat, zelfs al zou er een gebrek kleven aan deze vorige beslissingen, dit losstaat van het feit dat blijkt dat verzoekende partijen verschillende aanvragen hebben ingediend waaruit blijkt dat zij dezelfde elementen hebben ingeroepen zodat de thans voorliggende aanvraag onontvankelijk verklaard moet worden.

2.7. Evenmin kan in de bestreden beslissing gelezen worden dat de verwerende partij van oordeel is dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst zodat ook dit betoog volledig feitelijke grondslag mist en niet dienstig is om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aanleiding te kunnen geven.

2.8. Voorts moet worden benadrukt dat verweerder geen nieuw onderzoek ten gronde meer dient door te voeren wanneer hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot afgifte van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hij, gelet op § 3, 5° van voormelde wetsbepaling, slechts vermag de herhaalde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het

recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot medische regularisatie bovendien enkel onontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in en al zeker geen uitwijzing van de verzoekende partijen. In die zin kan dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM door de bestreden beslissing worden vastgesteld.

2.11. In de mate dat verzoekers een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren moet worden gesteld dat dit beginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). Verweerder kon in deze zaak echter slechts vaststellen dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd en was, gelet op artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, dan ook verplicht deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan niet dienstig worden aangevoerd dat het optreden van verweerder het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekers tonen niet aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft nagelaten enig door hen aangebracht nuttig stuk bij het opstellen van zijn advies te betrekken. Er blijkt dan ook niet dat verweerder, die de bestreden beslissing baseerde op dit advies, niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting ook geen schending aan van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur.

2.13. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. DE MUYLDER